

"Terug in de Tijd"

Reden schrijven: mijn allereerste verzonden verhaal op papier, deelname aan een wedstrijd, gebonden aan een aantal woorden, zodoende geen grote diepgang in de personages. Heb geen commentaar gekregen, zodoende plaatsing met de vraag: heeft het zin om door te gaan, of moet ik een andere hobby gaan zoeken?

Proloog

De man keek op, kneep zijn ogen halfdicht tegen de felle zon.

Even dwaalden zijn gedachten af. Hoe had zijn vader de zon ook alweer genoemd? Een onverwoestbare oven. Ja, dat was het.

Daniels eigen beeld was wat primitiever. De zon was een beest dat de wereld kon verslinden, en een beest dat nooit sliep. Het lag vandaag niet aan de ketting maar reed in zijn strijdswagen van alles verzengend vuur langs de hemel. Waardoor hij zweette als een otter. Als otters konden zweten, want dat deden ze helemaal niet, dacht hij onzinnig. Dat leek alleen maar zo.

"Rustig aan", mompelde hij tegen zichzelf. "Doe waarvoor je bent gekomen. Niet wat je wilt doen, maar wat moet worden gedaan". Zijn hand ging naar het pistool achter zijn broekband, verstopt onder zijn shirt. Hij knikte, in zichzelf, een stilzwijgend "dank u" voor de god die vandaag dienst had, welke dat ook was, want zijn lichaam mocht dan zweten, zijn handpalmen waren kurkdroog. Langzaam om zich heen kijkend wil hij oversteken naar het half in bossen verscholen huis aan de overkant van de straat. Hij moet stoppen voor passerende auto's, vreemd op deze afgelegen locatie en terwijl hij op het voorbij komende verkeer wacht, zakt hij weer weg in gedachten.

Terug in de tijd -1966-

Peter is in het bos met zijn jongens, hij trekt het liefst op met John, de oudste van vijftien, die net als hem dol is op jagen en alles daar omheen. Peter vindt het jammer dat zoon Daniel niets met jagen heeft en vraagt zich af hoe het kan dat twee jongens uit hetzelfde nest toch zo verschillend kunnen zijn. Maar misschien is er nog iets aan te doen, ze zijn nog jong genoeg, het is bij hem toch ook gelukt.

Hij denkt terug aan zijn tijd in het leger, streng en hard, ja dat was het in die tijd, hij had gewoon gedaan wat moest om te overleven. Nog steeds begrijpt hij niet waarom zijn dienst zo vroegtijdig tot een einde moest komen. Totaal in het verleden verzonken loopt hij naast John door.

Daniel volgt op een afstandje het tweetal. Alhoewel hij het geweer moet dragen, zou hij geen vlieg kwaad kunnen doen. De trotse verzameling Colts van pa interesseren hem niet zoveel, maar pa zegt altijd "een echte man is een jager" en dus doet hij zijn best en gaat met ze mee. Liever was hij gewoon thuis gebleven, in de warme keuken bij ma. Zijn moeder kan het vlees zo lekker klaar maken en daarnaast, het niet willen doden wil nog niet zeggen, het niet te willen eten. John loopt naast zijn vader en houdt vol trots de twee doodgeschoten hazen omhoog. "Goed hè pa, gaan we de volgende keer iets groters proberen?" Daniel hoort zijn broer en rilt al bij de gedachte, maar opgewekt bedenkt hij dat het jagen voorbij is en dat ze al weer op de terugweg zijn. Vader zal tevreden zijn, er is prooi mee, dat alleen John raak heeft geschoten, doet er niet toe.

Moeder Linda staat in de keuken en is met het eten bezig, in gedachten verzonken roert ze in de saus voor de steak, waarvan ze weet dat haar man Peter er dol op is.

De rust wordt wreed verstoord als Daniel en zijn twee jaar oudere broer lachend en dollend de keuken binnenstormen. John smijt de twee met bloed besmeurde hazen op het aanrecht, steekt z'n vinger in de saus, likt hem af en kijkt zijn moeder olijk aan, "lekker ma". Ernstig kijkt ze John aan, "eerst handen wassen jongens, voor we aan tafel gaan".

Terwijl ze verder roert in de saus, vervalt ze weer in overpeinzing, de jongens zijn nu oud genoeg, ze heeft haar beslissing genomen.

Stilletjes zit het gezin aan tafel, de steaks uitnodigend op een schaal op het midden van de tafel. Linda staat op en legt het grootste stuk op Peters bord, de rest verdelend over de borden van John en Daniel. Peter begint te snijden in zijn grote homp vlees, "wacht op de saus pa" roept John, een boze blik van pa opleverend.

Nadat ma de groente en aardappelen heeft verdeelt vouwt ze haar handen en knikt naar de jongens, ze begint stilletjes te bidden. Pa stoort zich niet aan het tafereel voor zich en eet geconcentreerd op de enorme steak stilzwijgend door.

Niemand heeft in de gaten dat ma geen bord voor zichzelf heeft gepakt.

De stilte wordt verbroken door moeder die zegt "eet smakelijk", ze staat op en loopt de keuken uit. John kijkt verwonderd en loopt haar na, pa eet door, Daniel weet niet wat te doen en zit in het eten op zijn bord te prikken.

Plots klinkt er een schot, Daniel vliegt van zijn stoel en samen met zijn vader snellen ze de kamer in. Op de grond ligt moeder, althans, wat er van haar over is. De hagel van het geweer heeft haar gezicht voor altijd uitgewist. John staat er spierwit naar te kijken met het geweer in zijn hand en Daniel begint te schreeuwen.

Gevangen in tijd -1985-

Een heerlijke geur bereikt Peter, hij komt versuft bij en kijkt om zich heen. Hij is in de keuken, maar waarom? Automatisch wil hij de versuftheid uit zijn ogen wrijven, maar zijn handen willen niet mee. Opeens is hij klaarwakker als hij beseft dat hij zit vastgebonden op een stoel.

"Wat is hier nu aan de hand" denkt hij. Als eerste doet hij wat zijn vroegere training hem heeft geleerd en onderzoekt de mogelijkheid tot ontsnappen. Zijn handen zijn met boeien geketend, zo strak dat er rode striemen zichtbaar zijn. Een blik naar beneden wijst uit dat ook zijn voeten strak vastgebonden zijn. Hij probeert de ruimte uit tussen de boeien en zijn vel, maar het metaal geeft geen krimp. De situatie is om moedeloos van te worden, zo goed getraind, ook al is het al jaren geleden, maar toch, hij ziet geen mogelijkheid om zichzelf uit deze benarde positie te bevrijden. Langzaam maakt zijn boosheid plaats voor onmacht, wat staat hem te gebeuren en wie heeft dit op zijn geweten? Het gepieker over de situatie, de vraag waarom en vooral wie houden hem al een hele tijd bezig, maar de langzaam voort kruipende tijd maakt hem moe, Peters kin zakt naar zijn borst en langzaam suft hij weg van alle ellende.

Fluitend komt iemand de keuken binnen, "hey pa, alles ok?"

Peter kijkt zijn zoon versuft aan, zijn oude lichaam doet zeer van de starre en ongewone houding en al hoe lang, een paar uren, een dag? Hij heeft zijn besef voor tijd totaal verloren. "Je zal wel denken" vervolgt John zijn binnenkomst, "ik ben bezig met je lievelingseten, steak met saus, weetjenog, precies hoe ma hem altijd maakte!" Neuriënd roert John de saus, steekt zijn vinger erin en likt hem af, naar boven roepend "lekker ma".

John draait het gas uit en legt de steak met saus op het bord. Voor het oog van zijn vader begint hij smakkend te eten, "heerlijk pa, jammer dat je niet bent uitgenodigd".

De steak is op en voldaan wrijft John zijn volle buik, "dat was lekker, en dan nu terug aan het werk". Hij zet het lege bord in de wasbak en pakt links van hem het grote vleesmes, draait zich om en loopt naar z'n vader. Deze ziet een enorme verandering in de uitdrukking van zijn zoon. John komt met een verbeterd, van haat verwrongen gezicht naar zijn vader. "Zo pa, laten we nu gaan afmaken wat jij bent begonnen".

John komt voor de stoel staan, Peter kijkt vol afschuw en minachting op naar zijn zoon. Zijn ogen bevatten de vraag "waarom?", maar het antwoord krijgt hij niet, nog niet.

De hoogste tijd -1985-

Daniel staat nog steeds in gedachten verzonken in de hete zon, hij kijkt naar de tattoo op zijn arm. "Chase the Sun" staart hem met een zwarte sierlijke blik aan.

De zon, de jager die nooit slaapt is voor hem daarmee tot prooi gemaakt, hij is de jager nu en het is de hoogste tijd.

Nog altijd staat het schrikbeeld van zijn moeder op z'n netvlies gegrift en nog altijd heeft hij spijt niets te

hebben gedaan aan de gruwelen, die zijn moeder hebben gedreven tot die wanhopige daad, maar wat had hij ook kunnen doen, hij als jongen van dertien. Deze daad had tot een verschrikkelijk leven geleid. Vader heeft in de oplopende jeugdijaren al zijn frustraties afgereageerd op hen beide, moeder was immers niet meer voorhanden. Met gemengde gevoelens denkt Daniel terug aan de afgelopen jaren en de hel die hij en zijn broer hebben moeten doorstaan. Nu beseft hij pas goed waar hun moeder ze voor behoed heeft. Al die jaren heeft ma de klappen opgevangen. Zijn pa had losse handjes, altijd al gehad. Dat was ook de reden van al zijn falen en vooral zijn oneervol ontslag uit het leger. Dit was zijn vader nooit te boven gekomen en had van hem een hardvochtige nare man gemaakt. Onbegrip vult Daniel als hij eraan denkt, dat hadden ze niet verdiend. Hij begrijpt zijn moeder nu wel, maar door haar keuze om zelf uit het leven te stappen werd hun leven tot een ware hel.

John had de schuld gekregen en vooral hij had het zwaar te verduren gehad. Door de jaren aanhoudende mishandeling was hij opgegroeid tot een verbitterd en ijzige man, geen relatie, geen kinderen, geen toekomst en door haat verteerd. Daniel wist dat van hem. Ook al had hij zelf het nodige doorstaan, bij de gedachte aan vroeger vult hem een enorm gevoel van medelijden met zijn broer en daarnaast een onuitwisbare boosheid. Het telefoontje van zijn broer had hem niet verrast, maar hij was wel benieuwd naar wat zijn broer hem nog meer te melden had.

Waarom moesten ze juist hier, bij het huis van hun vader afspreken?

De wereldverslinder bijt hem in het gezicht.

Zijn grote broer is onvoorspelbaar en voorzichtigheid is dan ook geboden.

Daniel grijpt zijn Colt stevig vast en stapt vastberaden, maar stil op het voor zich bevindende huis af. Langs het zijpad, via de achterdeur "gelukkig, hij is open", de kleine hal door, de keuken in. Hij merkt bij binnenkomst dat zijn pistool op z'n broer staat gericht, John kijkt verschrikt naar zijn broer, het vleesmes zakt langzaam naar beneden. Peter kijkt opgelucht naar de binnenkomst van zijn jongste zoon, "Goddank Daniel, snel, maak me los".

Daniel kijkt van zijn vader naar zijn broer en loopt naar de stoel. In de snelle blikwisseling met zijn broer is even een glimp van verstandhouding zichtbaar.

Peter denkt nog steeds te worden bevrijd, John wordt immers overmeesterd, tot Daniel zegt "pa, het is je uiteindelijk gelukt, je hebt een echte man van me gemaakt".

Hij zet zijn pistool tegen het voorhoofd van zijn vader en kijkt naar John.

Een korte knik, zijn vader wil nog wat zeggen, maar Daniels handen zijn nog steeds kurkdroog, als hij de trekker overhaalt.

Stilte vult de keuken.

Epiloog

Daniel en John worden geboeid afgevoerd naar de auto buiten, in de loop kijken ze elkaar stilzwijgend, maar berustend aan. Er is geen toekomst meer, het verleden is afgesloten, maar het heden zal, ondanks alles beter zijn dan ooit.

Als de zwaailampen langzaam in de verte verdwijnen, gaat de onverwoestbare oven langzaam uit.